

Nr 274.

Av herr **Dahl, Georg**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till kommunalskattelag m. m.

Kungl. Maj:ts proposition nr 102 behandlar frågan om ömsesidiga sakförsäkringsbolags skattskyldighet endast i största korthet och upptager icke till behandling de synpunkter gentemot det föreliggande förslaget, vilka framlagts av kammarrätten och de ömsesidiga bolagen. Med stöd huvudsakligen av försäkringsinspektionens uttalanden i ämnet ansluter sig propositionen utan vidare till skatteberedningens förslag i denna del.

Åtskilliga omständigheter, som tala mot av skatteberedningen föreslagna bestämmelser beträffande de ömsesidiga sakförsäkringsbolagen, synas emellertid förtjäna beaktande. Till en början synes den i det av de större ömsesidiga brandförsäkringsbolagen avgivna yttrandet över skatteberedningens förslag åberopade jämförelsen med vissa allmänna kreditinrättningar såsom allmänna hypoteksbanken, konungariket Sveriges stadshypotekskassa, allmänna hypotekskassan för Sveriges städer och hypoteksföreningarna icke vara utan fog.

Det synes överhuvud icke tillfyllest utrett, vare sig huruvida eller på vad sätt den skattefrihet, som de ömsesidiga sakförsäkringsbolagen i stort sett hittills åtnjutit för sådan vinst, som ej utdelas, skall upphävas eller inskränkas samtidigt som skattelindring skulle införas för sakförsäkringsaktiebolagen. Någon gräns, över vilken bolagens utjämningsfonder försäkringstekniskt icke behöva stiga, synes icke vara möjligt att finna. Försäkringsinspektionen är också av samma åsikt. Vid sådant förhållande synes det icke tilltalande att utan ett tvingande fiskaliskt intresse införa en godtyckligt vald sådan gräns. Att såsom mått för ett lämpligt förhållande mellan bolagens reserver och bolagens ansvarssumma använda premieinkomsten för egen räkning synes särskilt olämpligt vid det påpekade förhållandet, att medelpremien för brandförsäkring, ej minst av konkurrensskäl, är i stadigt sjunkande.

Den i propositionen gjorda jämförelsen med de ömsesidiga livförsäkringsbolagen synes icke hållbar vid det förhållandet, att livförsäkringsbolagens fonder hava en helt annan karaktär än sakförsäkringsbolagens. En högst väsentlig olikhet mellan liv- och sakförsäkringsbolag, ehuru bäggedera på ömsesidig grund, består däri, att för sakförsäkringsbolags förbindelser svara delägarna, d. v. s. försäkringstagarna, personligen med i de allra flesta fall obegränsad

ansvarighet, medan i praktiken beträffande alla livförsäkringsbolag allenast bolagets tillgångar häfta för dess förbindelser.

Då i propositionen uttalas, att den föreslagna beskattningsregeln icke skulle annat än i ringa utsträckning medföra en beskattning av annat än räntor å besparade fonder, torde detta vara riktigt vid nu gällande förhållanden. Snart nog kan härutinnan emellertid komma att ske en avsevärd förändring, och de föreslagna beskattningsreglerna torde böra så avvägas, att de icke heller i framtiden åstadkomma mindre önskvärda eller orättvisa verkningar.

Då i propositionen de särskilda av kammarrätten framhållna tekniska svårigheterna vid förslagens tillämpning bagatelliseras, må framhållas, att den prövning av utjämningsfondernas storlek, som hittills ägt rum, icke i detalj verkställts av taxeringsmyndigheten utan ägt rum efter inhämtande av utlåtande från försäkringsinspektionen. Det finns heller ingen tvekan därom, att icke de nu föreslagna bestämmelserna skulle vålla högst väsentliga svårigheter såväl för de skattskyldiga som för taxeringsmyndigheterna själva.

Slutligen förtjänar framhållas, att det föreslagna grundbeloppet för statskatten eller 6 % av årsvinsten i varje fall med de utgångspunkter, som skatteberedningen haft, synes väl hög.

Med hänsyn till dessa omständigheter synes kunna ifrågasättas, att närmare utredning och undersökning av hithörande spörsmål bör ske och att förslaget i denna del bör vila och göras till förmån för förnyad utredning.

I övrigt får jag hänvisa till innehållet i ovanberörda yttrande av de större ömsesidiga brandförsäkringsbolagen.

Under återopande av vad ovan anförts får jag alltså hemställa,

att riksdagen måtte

1) avslå vad i 30 § i Kungl. Maj:ts förslag till kommunal-skattelag föreskrives rörande beräkning av inländsk försäkringsanstalts nettointäkt av rörelse, såvitt angår ömsesidigt sakförsäkringsbolag;

2) vid bifall till 1) besluta att ömsesidiga sakförsäkringsbolags skattskyldighet för inkomst skall tillsvidare bedömas efter i hittills följd praxis tillämpade grunder; samt

3) i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om förnyad utredning i förevarande ämne.

Tillika får jag anhålla, att vederbörande utskott måtte vid tillstyrkande av vad ovan under 1) och 2) hemställts, vidtaga erforderliga ändringar i lagtexten.
Stockholm den 18 mars 1927.

Georg Dahl.